

enitese peåle wôtma, kui ta tulleb; Eatsu
agga, et sa isse temma sùüst lahti oled.

4.

Ühhe wanna vuna pu kõrges ladwas
perre oues, istus ükskord üks râastas, ja
figutas ennast oksade peål, kus illusad
bied tedda rõmustasid ja õhto- tuul tedda
jähutas. Wahhest ta hüppas ühhe oksa
peålt teise peåle, pea läts lehte warjo, siis
jälle suhho pâike lsojalt temma peåle pais-
tis, ja teggi fest kõrgest ladwa kohhaß
kürt higgu ja lärra.

Seele pu al kõndis üks kui. Temma
sai omma verrenaese täiest peust seål omma
toito, ja need rohked vodra irivad, mis
ta seål leidis, olid temmal hõpis armisa-
mad, kui need vuna bied, mis kõrges
üllas

ülewel õitsesid. Temma armastas mad-
dalust, ja ei saanud tühja kõrgust, mis
temmale ei kõlbänd; ta olli rahbul, kui
ta omimade hulkas mõda ouet kõndis, ja
ei noudnud pu ladwa, egga muud liig
kõrget aset.

Agga ühke surelinne râastas pilkas
ja naeris tedda seål ülewelt. „Kes need
„tiwad ni kangel sül teinud?“ Oh, sa
„rummal, sulled sul on, ja siiski sa ei sa
„kõrgesse lendada. Ees sul ole häbbi? —
„Otego ilma tiwata sa ellad, mõda maad
„jalg jallalt astudes, sibblid liwa ja mulla
„sees, ja aidat sitte hunnikud laiale. Et
„lenda ommeti üles! ees sa villets siis
„nâ minno rõmo, ja head rõlime sun pu
„ladwas istudes, tifudes, ja lauldes?“

, Et